

vệ áo đen rượt theo như nước triều dâng.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Viên Hiếu nói:

– Người phóng ra mấy chưởng vào quãng không để ngăn cản bên địch, đừng để chúng bao vây mình.

Viên Hiếu vâng lệnh ra tay, phóng liền một lúc bốn chưởng.

Bọn thị vệ áo đen đương rượt theo bị Viên Hiếu phóng chưởng ra quãng không ngăn cản lại. Nhờ thế mà Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo rút lui một cách bình yên. Hai người vừa lui vừa dùng thiền trượng cùng trường thương đâm tả phóng hữu.

Liên Tuyết Kiều dẫn Thượng Quan Kỳ đi trước, Viên Hiếu cùng Thiên Mộc và Kim Nguyên Đạo theo sau đoạn hậu.

Viên Hiếu nội công thâm hậu, cường lực mãnh liệt hề thấy quân địch gần đến lại phóng chưởng ra ngăn cản, không cho đuổi đến nơi.

Đoàn người chạy ra đến cánh đồng cỏ rộng mênh mông. Tại đây, Tích Mộc đại sư cùng Tả Hữu Nhị Đồng đã bày trận sẵn để chờ địch. Thiên Mộc, Viên Hiếu và Kim Nguyên Đạo gần tới mặt trận thì đi rẽ ra nhường cho ba người chống với đội thị vệ đuổi theo.

Tả Hữu Nhị Đồng vung cặp kiếm lên đánh theo lối liên hoàn một cách biến ảo dị thường. Hai người bên đánh bên lui, tuy không nhằm chính diện chống đối, song tìm chỗ sơ hở để đánh cho bên địch bị thương rất nhiều.

Tích Mộc đại sư vung cây thiền trượng quét ngang bổ sung cho Nhị Đồng. Nhà sư là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, chẳng những trượng pháp uyên thâm mà nội lực lại cực kỳ hùng hậu, chuyên tiếp ứng vào những kẽ hở của Nhị Đồng một cách rất chu đáo.

Ba người dường như đã thương lượng trước về phép cự địch nên phối hợp với nhau rất nghiêm mật, vừa đánh vừa chạy. Chẳng bao lâu ba người đã lui xa hơn mười trượng và đánh bị thương được năm tên thị vệ vào hàng cao thủ của Cổn Long Vương. Những gã này bị thương nặng phải loại ra ngoài vòng chiến.

o O o

Hồi Thứ Một Trăm Lễ Bôn

SA CƠ, HÀO KIẾT ĐÀN H CHỊU BÓ TAY

Bây giờ Liên Tuyết Kiều đưa Viên Hiếu chạy trước, lưu Thượng Quan Kỳ chỉ huy bọn Thiên Mộc, Kim Nguyên Đạo tùy cơ tiếp ứng cho Tích Mộc và Tả Hữu Nhị Đồng.

Thượng Quan Kỳ coi lại một lúc rồi khẽ bảo Thiên Mộc đại sư:

– Tốt hơn là chúng ta không nên đánh cho bên địch bị thương nữa, như vậy họ sẽ khinh thường, trể nải việc đề phòng, rồi ta sẽ ra tay đánh chớp nhoáng một trận như sấm nổ không kịp bưng tai.

Đoàn người lại lui hơn mười trượng nữa thì gặp bọn Ngũ Anh tay cầm binh khí dàn trận.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều khẽ bảo:

– Các người hãy lui vào trong trận nghỉ một lúc để dành sức phản công.

Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư theo lời lùi vào trong trận.

Bọn Ngũ Anh lập tức vung binh khí đón tiếp bọn thị vệ áo đen.

Thượng Quan Kỳ điểm lại thì bọn này chỉ còn không đầy ba mươi tên.

Trong những trận đánh vừa qua, bọn chúng bị Kim Nguyên Đạo, Thiên Mộc đại sư, Tả Hữu Nhị Đồng và Viên Hiếu đánh bên chúng bị thương đến mười người.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: Nếu bên mình nhất tề động thủ thì tiêu diệt bọn này chẳng có chi là khó.

Liên Tuyết Kiều càng tin tưởng mạnh mẽ hơn. Nàng cho là phen này không diệt được Cổn Long Vương thì ít ra cũng làm cho lão phải chùn nhụt. Cặp mắt lạnh lùng của nàng từ từ nhìn từ Thiên Mộc, Tích Mộc qua Kim Nguyên Đạo và Tả Hữu Nhị Đồng rồi cất tiếng hỏi:

– Các vị còn có sức đánh được nữa chăng?

Quần hào đồng thanh đáp:

– Có thể được lắm!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hay lắm! Nếu các vị đã chuẩn bị ra tay thì bất luận là thứ võ công lợi hại nào, hay ám khí hiểm độc nào cũng dùng cho hết, miễn là làm cho bên địch bị thương càng nhiều càng hay...

Nàng lại đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu nói:

– Bây giờ các người chưa phải ra tay, nhưng sẵn sàng chuẩn bị để đối phó với Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Phải chăng cô nương định đánh bắt Cổn Long Vương ngay trong trận này?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cũng mong vậy để đỡ hao tổn khí lực cho võ lâm, nhưng sợ rằng khó lòng được như nguyện. Tuy ta học võ công y mà không thể nào lường được trình độ bản lãnh y cao tới mức nào. Bọn ta ba người hợp lực đánh y ta vẫn lo chưa nắm chắc phần thắng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu vừa rồi ở Cung Thuần Dương Cổn Long Vương đã đem toàn lực ra chiến đấu chỉ có vậy mà thôi thì bữa nay bên mình ba người hợp sức lại tưởng có thể quyết thắng dễ dàng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Kết quả trận đánh trong Cung Thuần Dương một là khiến cho Cổn Long Vương tiêu tan mối tin tưởng toan làm minh chủ võ lâm, hai là bên ta trút bỏ mối lo sợ đối với y đã bao năm nay. Từ nay trở đi, ta mới yên trí rằng: Mình có thể trông vào tài thao lược để quyết thắng trên chốn sa trường. Còn Cổn Long Vương trước nay vốn tính đa nghi thì nay lại càng dè dặt hơn nữa.

Thượng Quan Kỳ gật đầu cười nói:

– Tóm lại trận đánh bữa nay đã thu lượm được kết quả hữu hiệu nhất là gieo mối hoài nghi vào trong tâm Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng thế!

– Y đã mất đi phần nào lòng tự tin, trái lại bên mình tăng thêm phần tin tưởng vào sự thành công. Bên địch thoái chí mà bên ta thêm lòng phấn khởi. Điểm này rất có lợi cho ta.

Lúc này Tả Hữu Nhị Đồng, Thiên Mộc, Tích Mộc, Kim Nguyên Đạo đã điều dưỡng và phục hồi sức khỏe, ai nấy tay cầm khí giới lăm lăm. Viên Hiếu đột nhiên bước ra nói:

– Tiểu đệ ra giết hai tên áo đen trước.

Gã được trời phú cho thể chất khác lạ, người thường không thể bì kịp. Tuy gã bị thương nặng hơn mọi người mà điều dưỡng lại mau lành hơn ai hết.

Liên Tuyết Kiều nhíu cặp lông mày hỏi:

– Thương thế người sao?

Nàng lãnh trách nhiệm thống soái oai quyền rất lớn. Tuy nàng muốn ngăn

trở Viên Hiếu xông trận, nhưng không tiện nói ra.

Viên Hiếu nức lòng hả dạ, hào khí bốc lên cuộn cuộn nói:

– Tiểu đệ bình phục rồi. Nếu cô nương không tin thì để tiểu đệ ra giết hai tên thị vệ áo đen cho cô nương coi.

Gã vừa cười, vừa nói chưa dứt lời đã nhảy vọt lên cao tới ba trượng.

Người gã lơ lửng trên không, xoay di một vòng chẳng khác gì con chim khổng lồ vô mỗi nhảy xổ lại hạ mình xuống chỗ bọn áo đen.

Thượng Quan Kỳ nhìn gã không khỏi thở dài.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Sao người lại thở dài?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– So với Viên đệ thì dù thuộc hạ có học thêm võ công mười năm nữa cũng không bằng gã được, mà còn thua kém xa. Nếu Viên đệ được cô nương giàu lòng chiếu cố thì cuộc thành tựu của gã sau này có thể tới mức độc đáo không tiền khoáng hậu, và đáng làm một vị tôn sư cho nền võ học đương thời.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Gã có một bản ngã đặc biệt, khinh công cùng chân lực khác người thường. Nhưng có điều đáng tiếc là bản thể của gã chỉ luyện được phép dương cương chứ không luyện được môn âm nhu. Nếu cố công rèn luyện tâm pháp bằng võ công thượng thặng thì sau hai mươi năm gã khó lòng địch nổi người.

Hai người đang nói chuyện thì Viên Hiếu đã nhảy vào giữa đội thị vệ áo đen. Gã gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, vung song quyền đánh theo thế liên hoàn, hất bốn gã áo đen xa ra. Hai tay gã đổi sang lối tầm nã, chụp lấy cổ áo hai tên. Lúc này bốn đại hán áo đen lại vây gần vào.

Viên Hiếu nắm hai tên giơ lên vừa quất tháo vừa quật ra, khiến cho bọn thị vệ đang bao vây phải tới tấp lùi ra.

Viên Hiếu xách cổ hai tên lên quất to một tiếng rồi nhảy về bản trận. Mọi người để ý nhìn kỹ hai tên thị vệ áo đen thì chúng chỉ còn thoi thóp thở.

Liên Tuyết Kiều nhìn Viên Hiếu bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

– Người không tuân theo mệnh lệnh của ta, dám có hành động thiên tiện. Theo luật lệ bản bang tất người bị trọng phạt. Nhưng ta xét người mới phạm pháp lần đầu hãy tạm khoan dung, để người đời tội lập công.

Viên Hiếu chắc mẩm mình ra bắt sống được hai tên thị vệ áo đem về sẽ được mọi người hoan hô và nhất là được Liên Tuyết Kiều khen ngợi, thì gã khoan khoái vô cùng.

Nào ngờ sự thực đã phản lại sự tiên đoán của Viên Hiếu, chẳng những Liên Tuyết Kiều không ngỏ lời khen ngợi mà còn trách thêm gã một phạt.

Viên Hiếu vừa buồn vừa bực mình, bao nhiêu oán khí trút lên đầu hai tên thị vệ áo đen. Gã ngậm vận kinh lực vào hai lòng bàn tay, bóp mạnh cổ hai tên thị vệ. Làm cho đứt hết mạch huyết chúng. Đoạn gã quăng hai xác chết ra xa.

Tả Hữu Nhị Đồng trước tiên. Hai người vung kiếm ra đâm một tên áo đen bị thương, Tiếp theo Tích Mộc đại sư Thiên Mộc đại sư. Kim Nguyên Đạo lục tục ra trận xông vào giữa đội thị vệ áo đen.

Ngũ Anh luyện tập thành thạo đã lâu ngày chẳng những mặt trận rất kín đáo, mà gã nào cũng lạng lã đầy nghị lực. Thắng không kiêu ngạo, thua chẳng nản lòng. Tuy lúc này đại cục đã ổn định nhiều, nhưng năm người vẫn một mực công thủ nghiêm mật không để sơ hở chẳng khác gì lúc ban đầu.

Liên Tuyết Kiều thấy vậy khen thầm: “Đường Toàn quả là nhân vật khác đời. Không ngờ một chàng thư sinh chẳng hiểu võ nghệ lại huấn luyện nên một đoàn dũng sĩ thiện chiến đến thế này? Trách nào mà Âu Dương Thống chẳng kính phục y, nhất nhất nghe theo mưu mẹo”.

Bỗng nghe những tiếng rú lên thê thảm liên tiếp vọng lại, Liên Tuyết Kiều ngoảnh đầu nhìn ra máu vọt tứ tung, chân tay gãy nát bay ra tới tấp. Thật là một cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Nguyên quân hào xông vào đội thị vệ áo đen thi triển những tuyệt chiêu gây nên một trường thảm sát.

Đội thị vệ áo đen này tuy đều lựa chọn trong những tay cao thủ giang hồ, nhưng chúng bị thuốc độc kiềm chế đã lâu. Chẳng những võ công không thêm phần tinh tiến mà còn giật lùi là khác. Hơn nữa cách phản ứng của chúng kém phần linh hoạt. Bọn Thiên Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng phóng ra những chiêu thức kỳ tuyệt giết bọn áo đen thây chết ngổn ngang, gây nên cảnh tượng rùng rợn.

Bọn thị vệ áo đen tuy bị chết và bị thương đã đến quá nửa, mà những tên sống sót vẫn hết sức công kích không chịu rút lui.

Tích Mộc đại sư nổi lòng từ bi, thu thiên trượng vệ không đánh nữa, ngấm ngấm niệm Phật hiệu.

Bỗng nhà sư thấy vai bên trái đau nhói thì ra đã bị đâm trúng một đao, máu tươi chảy ra ồ ạt.

Nhà sư thốt nhiên nghĩ ra rằng: Ngoài chiến trường không thể có lòng dạ từ bi được, nếu định không chết thì mình hết sống. Bỗng lại nghe tiếng khí giới ve ve, trên không hai lưỡi đơn đao đâm vào hai cạnh sườn. Tích Mộc đại sư cả giận quát lên một tiếng cố nhin đau vung cây thiên trượng ra chiêu: “Giả Hỏa Siêu Thiên” rồi biến thành chiêu “Tả Hữu Khai Cung” phóng ra hai bên, gạt hai lưỡi đơn đao bật lên những tiếng choang choảng.

Nhà sư bụng dạ nhân từ đã nổi sát khí, vung thiên trượng phóng ra ba chiêu tuyệt kỹ đánh hai gã áo đen bị thương.

Thiên Mộc đại sư, Tả Hữu Nhị Đồng cùng Kim Nguyên Đạo cũng nhất tề

đánh mạnh.

Mười mấy tên thị vệ, chớp mắt đã bị ngã đến bảy tám, chỉ còn lại sáu, bảy tên vậy mà chúng vẫn lăn xả vào giao chiến, dường như chúng đã gác hẳn sự sống chết ra ngoài cõi lòng.

Trận đánh giết tàn nhẫn này khiến cho Tả Hữu Nhị Đồng cùng Thiên Mộc đại sư đều sinh lòng bất nhẫn, nên tay cầm khí giới đã tỏ vẻ hòa hoãn rất nhiều.

Chỉ có bọn Ngũ Anh là vẫn thận trọng, ra đòn vẫn giữ mực bình thường không mau không chậm. Thần sắc vẫn không thay đổi, luôn luôn một mực nghiêm trang.

Thật là vai bị núi đè không biết là nặng, hay đặt chiếc lông hồng cũng không thấy nhẹ.

Liên Tuyết Kiều càng xem càng kính phục Đường Toàn. Nàng quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng xuất thần lặng lẽ dường như có điều gì nghĩ ngợi thì tủm tủm cười hỏi:

– Người nghĩ gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ nhớ đến Đường đại ca. Tuy người không hiểu võ công mà đã rèn luyện cho Cùng Gia Bang được bọn Bát Anh cùng Tứ Thập Bát Kiệt, lấy trầm tĩnh, ổn định làm yếu quyết. Võ công người này tuy không giỏi lắm, nhưng lúc cự địch, bọn họ đem hết tâm ý vào việc sử dụng Thần Kiếm. Dù người tỉnh như Viên đệ cũng không bằng được.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Đúng thế! Đường tiên sinh quả là nhân vật kỳ tài trăm đời khó lòng kiếm được người như tiên sinh. Nhưng có điều đáng tiếc là tiên sinh không được trường thọ nên tráng chí sớm bị mai một.

Thượng Quan Kỳ động tâm, chăm chú vào mặt Liên Tuyết Kiều nói:

– Đại ca thuộc hạng có con mắt tinh đời, đem công cuộc ổn định võ lâm ủy thác hết cho cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cuộc cờ tàn này tuy thu xếp lại rất khó, nhưng ta phải gắng sức hết lòng...

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Trước kia Đường tiên sinh đã bày những thế cờ, chỉ cần ta theo lời di chúc mà thực hành may ra an ủi được anh linh cho tiên sinh ở dưới suối vàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu thuộc hạ nhớ không lầm thì đại ca lúc lâm chung dường như đã dặn lại việc chế phục Cổn Long Vương sẽ xảy ra trong nhà mồ nơi an táng di thể đại

ca...

Liên Tuyết Kiều tủm tủm cười nói:

– Vì thế mà tiên sinh dặn chính người phải đốc công việc xây cất nhà mồ.

Thượng Quan Kỳ nói:

Có điều thuộc hạ thấy ý cô nương như muốn phân thắng bại với Cồn Long Vương ở gần vương phủ.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Cồn Long Vương còn có thực lực rất lớn. Trong vương phủ hiện còn có vô số tay cao thủ mai phục...

Chưa dứt lời tự đằng xa vọng lại một tiếng hú thê thảm như xé tan bầu không khí trầm lặng. Tiếng hú này phát ra tự khu rừng nhỏ nhưng mau như điện chớp, thoáng cái đã đến trường đấu.

Tiếp theo tiếng hú là một tiếng la thê thảm. Kim Nguyên Đạo từ trên không hạ xuống.

Quần hào cả kinh, chỉ có Ngũ Anh là vẫn trầm lặng như không, ánh kiếm vẫn lấp loáng, chuyển động, trận thế vẫn tiếp diễn như nước chảy mây trôi.

Giữa trận bay ra năm đạo hàn quang phóng vào người mặc áo bào xanh.

Ngũ Anh lặng lẽ vô cùng, bất luận cuộn biến hóa nguy nan thế nào cũng không làm cho chúng kinh động thần trí, chúng vẫn bình tĩnh để đối phó với cục diện.

Bỗng thấy người áo xanh vung tay phải đánh ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt, gạt bắn năm ngọn đao thương sang một bên.

Quần hào định thần nhìn lại thì thấy một người áo xanh đứng cách xa chừng sáu bảy thước, cặp mắt phóng ra những tia hào quang khủng khiếp!

Tả Hữu Nhị Đồng khẽ kêu lên.

– Cồn Long Vương!...

Ngũ Anh vẫn luân lưu phóng thương ra vây bọc Cồn Long Vương vào giữa. Cồn Long Vương cười lạt phóng luôn ra hai chưởng khiến cho bọn Ngũ Anh không đứng vững, loạng choạng mấy cái, nhưng vẫn giữ được mặt trận không biến đổi.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Kim Nguyên Đạo thấy miệng lão chảy máu ra. Hai mắt nhắm lại vì bị thương nặng, Liên Tuyết Kiều liền lấy một viên kim đan bỏ vào miệng Kim khẽ nói:

– Y bị thương nặng lắm! Mau đặt y xuống đồng cỏ trên mặt đất. Chúng ta hãy đối phó với Cồn Long Vương trước rồi sẽ lại cứu y.

Lúc này Tả Hữu Nhị Đồng, Thiên Mộc, Tích Mộc đã cầm binh khí xông lại đánh. Nhưng trận thế của Ngũ Anh luân chuyển rất mau, đang vây bọc Cồn Long

Vương, khiến cho bọn Thiên Mộc không ra tay giúp đỡ được. Vòng vây của Ngũ Anh lúc tản rộng ra, lúc thu hẹp lại mà không sao vào gần bên Cỗn Long Vương được.

Liên Tuyết Kiều khê bảo Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu:

– Bọn Ngũ Anh tuy được huấn luyện thuần thục, nhưng cũng không địch lại Cỗn Long Vương. Nếu phá được trận thì Ngũ Anh chắc phải chết. Bây giờ chúng ta phải thay họ để tiếp chiến Cỗn Long Vương.

Viên Hiếu cười hỏi:

– Bây giờ đã đánh được chưa?

Vừa rồi gã tự tiện ra tay bị Liên Tuyết Kiều trách mắng, bây giờ hãy còn hổ thẹn.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Bây giờ người đánh đi!

Viên Hiếu vâng lời nháy ra, miệng gã gầm lên một tiếng rồi nháy xổ vào Cỗn Long Vương.

Trong đời Cỗn Long Vương đã giao đấu với không biết bao nhiêu là người, nhưng Viên Hiếu đối với lão là tay kinh địch trước nay ít có, nên lão nghe Viên Hiếu gầm lên những tiếng kỳ dị rồi nháy xổ lại, lão không dám sơ tâm chút nào mà phải xoay tay phóng chưởng tới, gã không chịu né tránh, người còn đang lơ lửng trên không, gã phóng trả hai chưởng ra đẩy ngược lại.

Hai luồng chưởng lực ghê gớm vừa chạm nhau, Viên Hiếu đang hạ mình xuống, đột nhiên lại hất tung lên cao.

Lúc Cỗn Long Vương đối chưởng cùng Viên Hiếu, Thượng Quan Kỳ đã xông lại tới nơi. Bọn Ngũ Anh thu kiếm trận về, lùi ra một bên để dưỡng sức.

Thượng Quan Kỳ vận khí chống đỡ toàn thân, hai tay chứa sẵn công lực, chuẩn bị cùng Cỗn Long Vương tỉ thí mấy chiêu hung hiểm phi thường đánh xáp lá cà.

Cỗn Long Vương tuy đem toàn lực phóng chưởng để trước hết là một đòn đánh chết Viên Hiếu, rồi sẽ đối phó với quần hào sau. Nhưng lão không ngờ Thượng Quan Kỳ đã nhảy đến bên mình và chuẩn bị giao đấu một cách cương cường.

Tình trạng này bắt buộc Cỗn Long Vương không đánh theo Viên Hiếu được nữa mà phải giơ chỉ lên nhằm điểm vào trước huyệt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã đến gần Cỗn Long Vương chỉ còn cách chừng hai thước. Chàng đưa tay phải lên che ngực đề phòng từ trước, vừa thấy Cỗn Long Vương điểm tới, lập tức chàng xoay tay biến thành chiêu “Cầm Nã” nắm lấy cổ tay Cỗn Long Vương.

Cổn Long Vương khẽ ngựa người lại một chút đã lùi lại năm thước. Lão cười lạt nói:

– Nếu đánh xáp lá cà thế này mà mi đỡ được năm mươi chiêu của ta thì ta quyết bó tay chịu trời.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Ta biết rằng không địch lại người, nên không đánh cuộc với người đâu.

Cổn Long Vương cười lạt nói khích:

– Ta cũng nói chơi vậy thôi, chứ làm gì mà người dám cả gan ước hẹn với ta?

Tay phải lão đánh ra một chưởng. Chưởng này biến ảo thành những bóng ngón tay chia ra điểm vào những yếu huyệt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ kinh hãi nghĩ thầm: Lão này quả nhiên võ công rất rộng. Chưởng thế của lão rất là kỳ dị xoay sở mau lẹ vô cùng, khiến đối phương không biết đâu mà đón đỡ. Chàng liền vận toàn lực điểm vào cổ họng Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương cũng không khỏi giật mình lắm bầm: “Thằng lỏi này thật ghê gớm quá!”

Lão vừa nghĩ vừa vung tay phải đánh tạt ngang nhằm điểm huyệt “Khúc Trì” Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ dùng phương pháp cứng rắn đón tiếp bắt Cổn Long Vương phải tự thu chiêu về. Chàng vận thêm công lực vào tay trái đánh ra một chiêu “Thiên Mã Hành Không”. Chưởng phong đánh véo vào cạnh sườn bên phải Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương thu cánh tay bên phải về, dùng khuỷu tay để che đỡ đòn chưởng của Thượng Quan Kỳ.

Tay trái lão vung ra phản kích luôn năm chưởng và đá luôn ba cước.

Thượng Quan Kỳ dùng hết sức bình sinh, chưởng phóng chỉ điểm để đón đỡ. Chưởng chỉ hai bên giao đấu, chớp mắt đã được ba bốn chục chiêu. Trận giao đấu này không những tử thí công lực, mà lúc biến chiêu chỉ chậm một chút hoặc giữ môn hộ không được kín đáo là lập tức bị trọng thương hay bị mất mạng.

Cuộc tranh đấu hung hiểm dị thường, có thể mất mạng trong chớp mắt khiến cho quần hào đứng xung quanh đều nín thở, trở mắt ra mà nhìn.

Thượng Quan Kỳ gắng gượng chống đỡ được bốn mươi chiêu, cảm thấy đuối sức. Tuy võ công của chàng chuyên để khắc chế Cổn Long Vương. Song lão biết nhiều hiểu rộng, lúc phóng chưởng ra đường đường chính chính, lúc lại dùng chỉ pháp kỳ bí tuyệt luân. Lão lại dùng cả hai lối dương cương và âm nhu, thế đánh khác nhau một trời một vực. Hai mươi chiêu đầu, Thượng Quan Kỳ còn đối phó được một cách ung dung.

Nhưng hai mươi chiêu sau thì chàng ứng tiếp một cách hoảng hốt, chỉ còn sức chống đỡ chứ không phản kích được đòn nào.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ đã lâm vào tình thế nguy hiểm mà Viên Hiếu vẫn đứng bên ngoài vòng chiến, tuyệt không có ý ra tay tiếp viện thì không khỏi cảm tức, chạy đến bên gã lạnh lùng hỏi:

– Sao người còn chưa động thủ?

Viên Hiếu đáp:

– Đại ca cũng là một bậc anh hùng, nếu tiểu đệ giúp y thành thế hai người chọi một, e rằng làm cho y phải bực mình.

Liên Tuyết Kiều tức mình nói:

– Cuộc chiến đấu đã đến lúc tính mạng chỉ còn khe sợi tóc hơn nữa trước khi vào cuộc không có lời ước hẹn thì cần gì phải giữ lễ luật?

Viên Hiếu nói:

– Đã vậy thì tiểu đệ xin ra giúp đại ca một tay.

Gã tung mình nhảy lại nhằm lưng Cổn Long Vương phóng một quyền.

Cổn Long Vương cả giận nói:

– Nếu tụi mi kéo cả lũ ra đánh mình ta, thì cứ việc ra tay đi!

Lão vừa nói vừa phóng chưởng ra đón lấy quyền phong của Viên Hiếu. Hai luồng kinh lực gặp nhau đánh bình một tiếng. Người Cổn Long Vương lão đảo mấy lần rồi mới đứng vững. Viên Hiếu cũng bị một chưởng lực của Cổn Long Vương hất lùi lại năm sáu bước.

Viên Hiếu thật là kiêu dũng vô cùng. Gã vừa đứng vững đã quát lên một tiếng thật to xông lại đánh nữa. Gã vung song quyền đánh liên tiếp, miệng lớn tiếng gọi:

– Đại ca hãy nghỉ một lát! Để tiểu đệ đánh với lão một hồi.

Cổn Long Vương tuy mạnh hơn Viên Hiếu, nhưng lão bị chí khí kiêu hùng của gã trấn áp tinh thần. Lão thấy thế quyền liên hoàn phóng ra vù vù, giải khai được cũng đã khó khăn, không lúc nào rảnh tay để phản kích.

Thượng Quan Kỳ chợt nghĩ ra: Nếu bữa nay mà trừ khử được Cổn Long Vương thì chẳng những bớt được bao nhiêu nỗi ưu phiền mà còn giảm được những cuộc chém giết rùng rợn. Chàng đảo mắt nhìn hình thế và cảnh vật xung quanh càng thêm kiên quyết.

Nguyên bọn áo đen tùy tùng Cổn Long Vương đã bị tiêu diệt trên cánh đồng cỏ hoang vu, cây chát ngổn ngang, máu chảy lênh láng, đối phương chỉ còn một Cổn Long Vương, nếu mình cùng Viên Hiếu toàn lực động thủ lại thêm Liên Tuyết Kiều, Tả Hữu Nhị Đồng, Ngũ Anh, Thiên Mộc, Tích Mộc và Kim Nguyên Đạo giúp sức thì việc đánh bại Cổn Long Vương chẳng phải là không thể làm nổi.

Tính toán như vậy, hào khí nổi lên, chàng quát to phóng cả chưởng lẫn chỉ ra đánh mạnh như vũ bão. Chàng vừa đánh vừa quát:

– Cỗn Long Vương tội ác ngập đầu, tác hại võ lâm mấy chục năm trời. Hai tay lão đẫm máu tanh hôi, giết người không biết bao nhiêu mà kể! Đối với con quỷ vạn ác này, không thể nói lễ luật võ lâm với lão được.

Câu nói của chàng có ý kêu gọi quần hào xông cả vào động thủ.

Cỗn Long Vương phía trước phải đón đỡ những chưởng chỉ biến hóa khôn lường của Thượng Quan Kỳ, sau lưng phải che gạt với những đòn quyền liên hoàn cực mạnh của Viên Hiếu. Lão đã cảm thấy hao tổn hơi sức rất nhiều, lại nghe tiếng Thượng Quan Kỳ hô quần hào bốn mặt nhất luật ra tay thì trong lòng kinh hãi vô cùng! Lão nghĩ thầm: “Nếu quả bọn này liều mạng với mình thì cuộc chiến hôm nay chắc là dữ nhiều lành ít”.

Lão là người vùng vẫy giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, chưa chịu lùi bước bao giờ. Gần mười năm nay, rất ít khi lão gặp cơ hội phải hết sức ra tay. Lúc bá nghiệp sắp thành thì ở đâu mọc ra Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đối chọi với lão.

Hai chàng tuổi trẻ này đã có bản ngã thiên nhiên hơn người, lại học được vô số môn võ kỳ lạ để kìm chế Cỗn Long Vương nên tuy lão biết nhiều thế võ mà không rảnh tay để thi triển hết những môn sở trường.

Cỗn Long Vương bị Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đánh rất quá, bao nhiêu tâm trí cùng những ngón võ kỳ dị lão toan gỡ ra để chống đối thì phút cuối biến thiên lại phải thu về.

Cỗn Long Vương thấy nguy cơ ngập ghé không dám kéo dài cuộc chiến đấu, liền phóng ra bốn chiêu nhanh như chớp cố đẩy lui Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu để có thì giờ móc viên thuốc ra cho vào miệng nuốt.

Không biết Cỗn Long Vương nuốt thứ thuốc gì mà thần diệu đến thế! Vừa nuốt vào, tinh thần lão lập tức phấn khởi. Tay phải lão đánh mạnh để đối phó với Viên Hiếu, tay trái lão dùng thuật biến ảo kỳ dị để đối phó với thế công của Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu đánh luôn mười mấy đòn mãnh liệt, chẳng những chưa chiếm được thượng phong mà còn thấy cường lực Cỗn Long Vương mỗi lúc một mạnh thêm.

Thượng Quan Kỳ cũng biết rằng Cỗn Long Vương càng đánh càng mạnh. Nếu tình trạng này còn kéo dài thì chưa chắc ai sống ai chết, chàng lại cất tiếng gọi to:

– Bữa nay mà để Cỗn Long Vương chạy thoát thì sau này khó gặp được cơ hội thuận tiện như bữa nay.

Quần hào nghe Thượng Quan Kỳ gọi lần đầu đã lăm le chuẩn bị ra tay, nhưng lại thấy Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu hai mặt giáp công nghiêm mật dị

thường. Cỗn Long Vương dường như chỉ còn sức chống đỡ nên trùng trùng chưa vội ra tay. Bây giờ nghe Thượng Quan Kỳ gọi lần nữa, liền lập tức nhất tề xông vào vòng chiến.

Thiên Mộc đại sư ra chiêu “La Hán Thư Tín”. Tay cầm cây thiền trượng bổ thẳng xuống Cỗn Long Vương, miệng quát mắng:

– Người là một tên nghịch đồ phản thầy, lừa dối lão tăng đến tương hội tại một ngôi chùa cổ, rồi người nấp ở sau cửa ngấm ngấm ra tay điểm huyết ta, cầm tù ta đã mấy chục năm, người có nhớ không?

Cỗn Long Vương phóng chưởng bên mặt đánh xéo ra một chiêu để gạt cây thiền trượng của Thiên Mộc rồi lạnh lùng đáp:

– Binh thư đã có câu: “Binh Bất Yếm Trá”. Vậy thì càng giả trá càng hay. Khi ấy ta chưa hiểu có địch nổi người hay không, nên cần dùng thủ pháp đánh lén.

Kim Nguyên Đạo cung phóng đao chém tạt ngang nói:

– Kim mỗ này chưa chết trong nhà độc thất của người. Thế là người lại uống phí một phen tâm cơ.

Cỗn Long Vương phi cước đá vào tay phải bắt buộc Kim phải thu đao về, rồi lạnh lùng nói:

– Mi chỉ là hạng vô danh tiểu tốt ta nhớ thế nào cho xuể được.

Bỗng nghe Viên Hiếu gầm lên một tiếng, đang từ trên không hạ xuống đánh Cỗn Long Vương.

Nguyên Viên Hiếu đã nổi dã tính, đột nhiên tung người nhảy cao lên, rồi xô tới Cỗn Long Vương. Nguyên về chưởng lực của gã cũng đã ghê hồn, lại thêm sức mạnh từ trên không nhảy xô xuống thanh thế lại càng mãnh liệt..

Cỗn Long Vương huy động cả tay chân, chia ra nhằm Thượng Quan Kỳ, Thiên Mộc đại sư, Kim Nguyên Đạo đánh mỗi người một chiêu, bức bách ba người phải lùi lại cho thế công kém phần mãnh liệt.

Thế công vừa chậm lại, Cỗn Long Vương đã thu hai tay về, ngửa mặt lên phóng chưởng ra để chống lại Viên Hiếu đang từ trên không nhảy bổ xuống. Hai người cùng đánh một đòn quyết liệt. Chưởng lực chạm nhau đánh “Binh” một tiếng. Người Viên Hiếu đang nhảy bổ xuống đột nhiên lại tung lên lộn đi mấy vòng rồi rơi xuống. Cỗn Long Vương cũng bị hất lùi lại ba bước.

Liên Tuyết Kiều rú lên một tiếng, tung người nhảy lại chỗ Viên Hiếu sắp rơi xuống. Nàng vươn tay trái ra cấp ngay lấy mình gã cúi đầu nhìn xuống thấy hai mắt gã nhắm nghiền, miệng gã còn ứa máu ra.

Thượng Quan Kỳ không bỏ lỡ thời cơ, đột nhiên tiến sát lại phóng chưởng đánh vào cạnh sườn Cỗn Long Vương.

Cỗn Long Vương vừa đối chưởng quyết liệt với Viên Hiếu dường như sức

lực chưa thu về kịp thì đã thấy Thượng Quan Kỳ phóng chưởng đánh tới. Lão chưa biết đối phó cách nào thì Thượng Quan Kỳ đã phóng chưởng thế nhanh hơn.

Chàng chắc rằng chưởng này dù chẳng đánh chết được đối phương thì cũng làm cho lão gãy mấy rễ xương sườn..

Lúc chưởng lực Thượng Quan Kỳ chạm vào người Cổn Long Vương, đột nhiên lão lùi lại một bước. Chưởng thế của Thượng Quan Kỳ đã đánh trúng vào cạnh sườn bên phải lão, nhưng chàng chỉ thấy mềm xèo biết ngay là có điều khác lạ toan thu chưởng về. Tuy chàng đã rất cảnh giác mà vẫn chậm mất một chút. Tay phải Cổn Long Vương vòng lại đã nắm được huyết mạch cổ tay phải Thượng Quan Kỳ.

Lúc đó Kim Nguyên Đạo phóng đao đâm vào mé tả Cổn Long Vương. Cổn Long Vương tiện tay kéo Thượng Quan Kỳ để đảo về đỡ vào mũi đao của Kim Nguyên Đạo phóng tới.

Kim Nguyên Đạo cả kinh vội thu đao về rồi nhảy sang bên.

Thiên Mộc cùng Tích Mộc dùng thiên trượng giáp công hai mặt nhằm hai đầu gối và sau lưng Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương cười lạt một tiếng, tay phải lôi Thượng Quan Kỳ ra sau lưng để ngăn thiên trượng, rồi tiện đà lão nhảy lên để tránh đòn trượng của Thiết Mộc đánh dưới hạ bàn.

Thượng Quan Kỳ bị Cổn Long Vương nắm chặt huyết mạch không còn kháng cự được nữa, để mặc cho Cổn Long Vương dùng mình làm binh khí chống đỡ Thiên Mộc, Tích Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng.

Quần hào lâm vào tình trạng ném chuột sợ vỡ đồ nên không dám phóng đao kiếm ra đánh.

Ngũ Anh thấy Cổn Long Vương sắp thoát vòng vây liền lập kiếm trận bao vây trở lại.

Cổn Long Vương cười lạt, thò tay trái ra cầm lấy chân Thượng Quan Kỳ dùng chàng làm binh khí quét ngang một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân”. Ngũ Anh cầm binh khí nhắm đánh Cổn Long Vương, vừa đánh vừa lùi. Nhưng bất luận năm người chuyển động cách nào, thủy chung vẫn giữ nguyên thế bao vây.

Liên Tuyết Kiều vội vỗ vào huyết mạch Viên Hiếu rồi cho gã nuốt một viên linh đan và khê bảo:

– Người hãy vận khí điều dưỡng, đừng lo nghĩ chuyện gì khác, ta phải lại cứu đại ca người.

Nàng nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn nhảy một cái đã xa hơn trượng. Nàng nói khê:

– Các vị hãy tránh ra!

Lúc này Cồn Long Vương đang dùng Thượng Quan Kỳ làm khí giới, bắt buộc Ngũ Anh phải lùi dần. Lão nhắm hướng Đông Bắc để toan thoát khỏi vòng vây. Hướng này đi về phủ Cồn Long Vương, lão tỏ ra có ý muốn chạy trốn về vương phủ.

Liên Tuyết Kiều xoay lưỡi kim đao chém luôn ba nhát rồi lạnh lùng nói:

– Vương gia uống thuốc “Trấn Thần Đơn”. Thuốc đó tuy công hiệu nhưng tiêu tán rất mau. Tiểu nữ e rằng Vương gia muốn chạy về vương phủ mà trên đường này có mười ba chặng ngăn cản, quyết không xông ra thoát đâu?

Cồn Long Vương lạnh lùng đáp:

– Ta đã có tên này dùng làm binh khí, chắc các người phải e dè không dám đem toàn lực ra để tấn công.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Đánh chết một mình Vương gia có thể cứu tính mạng cho muôn ngàn người để duy trì nguyên khí tinh anh cho võ lâm thì dù Thượng Quan Kỳ có bị chết chẳng nữa cũng được anh em đồng đạo ngàn thu kính ngưỡng, để tiếng thơm muôn đời, thì cái chết đó nào có tiếc gì?

Tuy miệng nàng nói cứng mà thật ra trong lòng khiếp sợ vô cùng! Từ đêm hôm ngồi trong thuyền trên mặt hồ, nàng đối với Thượng Quan Kỳ có một thứ cảm tình rất phức tạp. Tuy nàng biết mình vẫn còn tấm thân trong trắng mà thực ra trong thâm tâm đã có một hình ảnh không thể nói ra được. Chẳng những nàng rất yêu Thượng Quan Kỳ lại còn cảm kích chàng về cái ơn cứu mạng.

Viên Hiếu đối với nàng thành gã si tình lại tính khí chất phác, khiến cho Thượng Quan Kỳ phải trốn tránh ái tình đối với nàng để hy sinh tấm lòng tiếc ngọc thương hương cho người em kết nghĩa.

Giữa ba người Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu đã ràng buộc nhau bằng tấm lưới rất phức tạp.

Tuy Viên Hiếu đã có một pha khỏa thân trước mặt Liên Tuyết Kiều, bức bách nàng phải quyết tâm lấy gã mà thực ra thì hình ảnh Thượng Quan Kỳ đã chiếm hết tâm hồn nàng, hình ảnh này rửa không sạch mãi không đi.

Liên Tuyết Kiều dùng bộ mặt bình tĩnh để che giấu nỗi lòng hoang mang, chờ Cồn Long Vương trả lời.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo cũng đều chịu ơn Thượng Quan Kỳ cứu thoát ra khỏi đường hầm nhà mật thất. Hai người rất cảm kích Thượng Quan Kỳ, có ý quyết tâm liều mình cứu chàng. Mất hai vị vừa bi thương vừa phần uất, đổ ngẫu như tóe lửa, nhìn chăm chặp Cồn Long Vương những muốn ra tay.

o O o